

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 87 0 К 025793 20 Кжж
Бања Лука, 15.06.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Даниеле Миловановић као чланова вијећа, уз учешће Софије Рибих као записничара, у кривичном предмету против оптуженог Д.Т. због кривичног дјела насилничко понашање из члана 362. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца из Добоја, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 87 0 К 025793 19 Кж 2 од 24.12.2019. године у сједници вијећа одржаној дана 15.06.2021. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца из Добоја и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 87 0 К 025793 19 Кж 2 од 24.12.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Теслићу број 87 0 К 025793 19 К 2 од 26.08.2019. године оглашен је кривим оптужени Д.Т. због кривичног дјела насилничко понашање из члана 362. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 64/17 - у даљем тексту: Кривични Законик) за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца и истовремено одређено да се та казна неће извршити уколико у року од једне године од дана правоснажности пресуде не учини ново кривично дјело. Истом пресудом је одлучено да се од оптуженог одузме пиштољ марке ЦЗ, калибра 9 мм, серијског броја 25607 и да се исти уништи, као и да оптужени плати трошкове кривичног поступка у износу од 150,00 КМ у року од 3 мјесеца од дана правоснажности пресуде.

У поступку по жалби браниоца оптуженог на цитирану пресуду, Окружни суд у Добоју је пресудом број 87 0 К 025793 19 Кж 2 од 24.12.2019. године, поводом те жалбе, а по службеној дужности, преиначио пресуду Основног суда у Теслићу број 87 0 К 025793 19 К 2 од 26.08.2019. године, тако што је оптуженог на основу члана 298. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 51/12; 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС) ослободио оптужбе да је починио кривично дјело насилничко понашање из члана 362. став 1. Кривичног законика. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац из Добоја због повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске жалбу уважи, побијану пресуду укине и одреди одржавање претреса пред другостепеним судом или преиначи побијану пресуду, оптуженог огласи кривим и осуди по закону.

Одговор на жалбу окружног јавног тужиоца поднио је бранилац оптуженог Б.В.Р. из Д. с приједлогом трећестепеном суду да жалбу одбије као неосновану.

Сједницу трећестепеног вијећа овај суд је, сходном примјеном одредби члана 318. став 1. у вези са чланом 333. став 2. ЗКП РС одржао без обавјештавања странака и браниоца, с обзиром да тужилац у жалби, а ни бранилац оптуженог у одговору на жалбу тужиоца нису тражили да буду обавјештени о сједници вијећа.

Испитујући побијану другостепену пресуду сходном примјеном одредби члана 320. ЗКП РС у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности и у дијелу да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Побијаном пресудом оптужени је ослобођен оптужбе да је починио предметно кривично дјело на основу одредбе члана 298. став 1. тачка а) ЗКП РС, уз образложење да у чињеничном опису диспозитива оптужнице није садржана радња извршења кривичног дјела у виду вршења насиља са посљедицом значајнијег угрожавања спокојства грађана, коју радњу и посљедицу оптужница сугерише као једну од алтернативно прописаних у диспозицији кривичног дјела насилничког понашања из члана 362. став 1. Кривичног законика.

Имајући у виду да је законски основ по коме је донесена побијана пресуда, садржан у одредбама члана 298. тачка а) ЗКП РС и манифестује се у томе да дјело које је предмет оптужбе није кривично дјело (према чињеничном опису дјела у диспозитиву оптужнице), ирелевантни су аргументи жалбе засновани на тврдњи да је чињенично стање погрешно или неправилно утврђено. Ово из разлога што доношење ослобађајуће пресуде по основу члана 298. тачка а) ЗКП РС обавезује суд да у образложењу пресуде наведе разлоге за такав закључак, прецизирањем на јасан и недвосмислен начин који елементи бића кривичног дјела нису садржани у чињеничном опису диспозитива оптужнице. При томе се суд у образложењу пресуде не бави оцјеном доказа с аспекта утврђивања постојања чињеница од одлучног значаја које структуришу елементе бића кривичног дјела које је предмет оптужбе, јер таква структура образложења ослобађајуће пресуде би била нужна да је та пресуда донесена по основу из тачке в) истог законског прописа, који се огледа у томе да није доказано да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен.

Дакле, основ за доношење ослобађајуће пресуде по тачки а) цитиране законске одредбе представља такав чињенични опис дјела у диспозитиву оптужнице из кога произлази да се не ради о кривичном дјелу, док ће ослобађајућу пресуду по тачки в) исте законске одредбе суд донијети када из чињеничног описа диспозитива оптужнице произлази да је оптужени починио кривично дјело, али да докази изведени на главном претресу не дају основа за закључак да је својим радњама оптужени остварио сва битна обиљежја описаног кривичног дјела. Па како је у конкретном случају побијана пресуда донесена по основу који се манифестује у томе да дјело које је предмет оптужбе није

законом прописано као кривично дјело, то је искључена могућност побијања те пресуде по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па се слиједом тога жалба јавног тужиоца у том сегменту показује као неоснована.

Нема мјеста ни приговору жалбе заснованом на тврдњи да је побијаном пресудом повријеђен Кривични закон када је другостепени суд код тачно и потпуно утврђеног чињеничног стања (како жалба у овом сегменту побијања пресуде истиче и тиме дезавуише претходно изнесену тврдњу да је чињенично стање погрешно или непотпуно утврђено) извео погрешан закључак да се у радњама оптуженог не остварују сва битна обиљежја кривичног дјела насилничког понашања из члана 362. став 1. Кривичног законика, односно да је погрешно утврдио да дјело које се оптуженом ставља на терет не представља кривично дјело за које је оптужен, нити било које друго кривично дјело из групе кривичних дјела против јавног реда и мира.

Жалбеним аргументима, изнесеним у прилог наведене тврдње да је побијаном другостепеном пресудом учињена повреда Кривичног закона у корист оптуженог, није доведена у питање ни правилност правне оцјене чињеничног описа дјела у диспозитиву оптужнице и изреци првостепене пресуде коју је дао другостепени суд у побијаној пресуди, а која оцјена је резултирала закључком да такав чињенични опис не одражава битне елементе бића кривичног дјела насилничког понашања из члана 362. став 1. Кривичног законика.

Наиме, радња извршења овог кривичног дјела је алтернативно одређена и манифестује се у виду грубог вријеђања или злостављања другог, вршењу насиља, или у другом начину силецијског понашања које има за посљедицу значајније угрожавање спокојства грађана или тежег ремећења јавног реда и мира.

Првостепеном пресудом оптужени је оглашен кривим што је починио наведено кривично дјело на начин да је вршењем насиља угрозио сигурност другог и тиме проузроковао знатно узнемирење и страх грађана. Супротно томе, побијаном пресудом другостепени суд утврђује да чињенични опис диспозитива оптужнице а тиме и изреке пресуде не садржи радњу извршења кривичног дјела у виду вршења насиља са посљедицом значајнијег угрожавања спокојства грађана, па је слиједом таквог утврђења, поступајући по службеној дужности, а поводом жалбе браниоца оптуженог, побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду и на основу члана 298. тачка а) ЗКП РС оптуженог ослободио оптужбе да је починио предметно кривично дјело.

За такав закључак другостепена пресуда даје детаљне и увјерљиве разлоге у образложењу (страна 3. пасус 3.) које као мјеродавно образложење прихвата и овај суд у цјелости, а који аргументима жалбе јавног тужиоца нису доведени у сумњу. При томе се првенствено има у виду да из чињеничног описа дјела диспозитива оптужнице и изреке првостепене пресуде произлази да је оптужени радњу којом иза појаса вади пиштољ марке ЦЗ калибра 9 мм те исти усмјерава у правцу Е.Т. предузео у моменту када је исти кренуо према њему са дрвеном палицом у руци, а након што су претходно Е.Т. и В.Т. физички напали његовог сина В.Т.1, а Е.Т. истом и оштетио возило.

Из тако конципираног чињеничног описа дјела произлази, како то правилно закључује и побијана пресуда у образложењу, да се оптужени на описани начин бранио од напада који је према њему вршио Е.Т., па његова радња нема карактер немотивисаног насиља према другом што у суштини карактерише све облике силецијског понашања

којима је алтернативно одређена радња извршења кривичног дјела насилничког понашања из члана 362. став 1. Кривичног законика. Како се ради о радњи одбрамбеног карактера а не немотивисаном облику силецијског понашања, то је правилан закључак побијане пресуде да тако конципиран чињенични опис дјела у диспозитиву оптужнице и изреци пресуде не садржи радњу извршења предметног кривичног дјела у виду вршења насиља, са посљедицом значајнијег угрожавања спокојства грађана.

Код таквог утврђења, другостепени суд је правилно примјенио Кривични закон када је поводом жалбе браниоца оптуженог преиначио првостепену осуђујућу пресуду, тако што је донио пресуду којом се оптужени на основу одредби члана 298. тачка а) ЗКП РС ослобађа од оптужбе да је починио наведено кривично дјело, па се супротне тврдње жалбе јавног тужиоца не могу прихватити.

Из изнијетих разлога жалба окружног јавног тужиоца на побијану пресуду другостепеног суда се показује као неоснована, на што се и у одговору браниоца оптуженог на ту жалбу оправдано указује, па је овај суд одлучио као у изреци, те жалбу окружног јавног тужиоца, сходном примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одбио као неосновану и побијану пресуду потврдио.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић